

РЕШЕНИЕ

№ 1333

гр. София, 26.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав, в публично заседание на 06.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5083** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следв. от АПК.

Образувано е по жалба на Х. К. П. от [населено място] срещу решение № 3990/2011 от 20.04.2012г на Комисия за защита на личните данни. Претендира се незаконосъобразност на оспорваното решение, като в жалбата си П. твърди, че Комисията безотговорно се е отнесела към случая; не е изследвала всички релевирани факти, като неправилно е приела за неоснователна жалбата ѝ срещу [фирма].

В съдебно заседание, жалбоподателката се явява лично и с адв. В.. Поддържат жалбата и претендират разноси по делото.

Ответникът по оспорването, редовно уведомен, Комисия за защита на личните данни, не се представлява.

Заинтересованата страна, [фирма] чрез юрк. Х. оспорва жалбата. Твърди, че жалбата на П. се базира на нейни житейски твърдения, но е недоказана.

Заинтересованата страна, адв. Т., редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Представя становище, в което излага аргументи за неоснователност на жалбата.

АССГ, в настоящия съдебен състав, при извършена служебна проверка за допустимост на оспорването, приема същото за допустимо, като подадено в срок, от

активно процесуално легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав. Предмет на оспорване в настоящото производство е решение № 3990/2011г/20.04.2012г, с което състав на Комисия за защита на лични данни по решението е оставил без уважение жалба с рег. № 3990/01.09.2011г от Х. П. срещу [фирма] Съгласно разпоредбата на чл. 38 ал.6 от Закона за защита на лични данни, решението на комисията подлежи на оспорване по реда на АПК. По делото на л. 14 е представено и прието като доказателство писмо от КЗЛД, с което изпраща до П. заверено копие от обжалваното решение. Писмото е с изх. № от 21.04.2012г., но по делото липсват данни на коя дата е получено от П.. Жалбата на П. е входирана в КЗЛД на 08.05.2012г. Ответникът не прави възражение за просрочие на същата, като липсват и доказателства в тази насока. АССГ е компетентен съд да осъществи контрол за законосъобразност върху акта, предмет на съдебен контрол с оглед разпоредбите определящи родовата и местна подсъдност. Доколкото П. е адресат на оспорваното решение и жалбоподател пред КЗЛД, същата е активно процесуално легитимирана да подаде жалба в АССГ срещу този административен акт на комисията. В молба на юрк. Х. от 15.01.2013г в хода на съдебното производство се направи искане за прекратяване на производството по делото, тъй като било направено признание от жалбоподателката, че копията на л. 25 по делото са именно от оригиналите, съхранявани при нея. Съдът е оставил без уважение искането за прекратяване на производството по делото. Правният интерес от оспорване се извежда от два факта: - жалбоподателката е сигнализирила КЗЛД за нарушение на този закон, и с изричен акт КЗЛД е оставила без уважение жалбата й.

След анализ на събраните по делото доказателства, АССГ в настоящия състав приема за установена следната обстановка от фактическа и правна страна:

Административното производство пред КЗЛД е проведено по реда на чл.38 от Закона за защита на личните данни по жалба на Х. П. с рег. № 3990/01.09.2011г – л. 17 по делото. П. сезира КЗЛД с жалба срещу П. банка, в която излага твърдения за неправомерно обработване на личните й данни от страна на банковата институция, изразяващо се в предоставянето им на трети лица, които са ответна страна по съдебен спор .

От представената по делото преписка в действителност се установява, че П. е страна по гражданско дело № 1868/2010г 9-ти състав на ВОС /искова молба на л. 39 по делото/. С определение № 22/05.01.2011г ВОС съдът като преценява имущественото състояние на П. , въз основа на представени писмени доказателства, изброени в определението, отменя свое определение, с което П. е освободена от заплащане на държавна такса по делото и оставя без движение исковата молба, като задължава ищцата в едноседмичен срок от връчване на препис от определението да представи доказателства за платени държавни такси по сметка на ВОС в размер съгласно определението. Като доказателства, които мотивират съда, са посочени удостоверение, че ищцата е получила парична рента от отдадени под наем земеделски земи; право на собственост върху недвижими имоти – апартамент на територията на [населено място]; земеделски земи на територията на [община] ; собствен лек автомобил „Ф.". В съдебното определение липсва позоваване на бордера за осъществени парични преводи чрез П. банка. Въпреки това, жалбоподателката

твърди, че без нейното съгласие адв. Т. е приложил като доказателствен материал по делото два броя бордера за направени от г-жа П. валутни преводи в чужбина през м. септември 2010г, в които фигурират нейни лични данни. Същото се третира от П. като неправомерно обработване на нейни лични данни от страна на П. банка, тъй като приема, че представените копия на бордера по делото са копия именно от бордерата, които се намират в банката и които неправомерно са предоставени на трети лица без нейното знание и съгласие. В действителност, страните по делото не спорят, че копията на л. 25 по делото са били представени от адв. Т. като доказателство по гражданското дело. Същите съдържат трите имена на Х. К. П., № на документ за самоличност, ЕГН, като удостоверяват и дата и час на извършени парични преводи чрез П. банка, както и размера на паричния превод, и страна, в която сумата се изпраща.

От П. банка с писмо от 14.09.2011г е изискано становище по случая. С писмо от 02.12.2011г от страна на банката се заявява, че приложените бордера не следва да се приемат като доказателство за нарушение на ЗЗЛД, тъй като липсват част от реквизитите им – подписите на служителя на банката и на клиента, печат, който се полага от служителя. Прави се възражение, че не може да се направи извод, дали бордерата са копие от документите, които се съхраняват в банката или са копие от тези, които се съхраняват и остават у клиента.

С писмо изх. № 3990/11/14.09.2011г КЗЛД е изисквала становище и от адв. Т.. В писмо с № 3990/11/28.09.2011г адв. Т. изразява становище за неоснователност на жалбата. Адв. Т. заявява, че по искане на клиентите си е представил по гражданското дело един брой лист, предоставен от доверителите му, за който П. твърди, че е бордеро от П. банка за извършен паричен превод. И той заявява, че листът не може да служи като доказателство, тъй като липсват реквизити на документ – подпис, печат, информация за съставител и издател. Твърди, че не му е известно по какъв начин доверителите му са се сдобили с въпросния лист.

КЗЛД е изисквала и обяснения от П. относно начина, по който същите са се сдобили с представените по гражданското дело бордера. С писмо от 09.01.2012г същите заявяват, че в края на 2010г са намерили листа в пощенската си кутия в плик.

КЗЛ е направила обоснован извод за допустимост на жалбата на П., като подадена от физическо лице, в законоустановения срок, при наличие на правен интерес срещу надлежна страна – [фирма], която е администратор на лични данни. Банката е обработвала личните данни на П. като неин клиент, по който въпрос страните не спорят.

Предвид допустимостта на жалбата, КЗЛД е упражнила правомощието си по чл. 10 ал.1 т.7 от ЗЗЛД да разгледа по същество жалба на физическо лице срещу актове/действия на администратори на лични данни, с твърдение, че същите са в нарушение на правата им по ЗЗЛД.

Видно от текста на оспорваното решение, което е валиден административен акт, издаден от компетентен орган във валидна писмена форма – решение, изведено

през деловодната система на администрацията при органа, в същото се излагат от външна страна фактически и правни основания за постановения отказ да се уважи жалбата. АССГ приема за спазена процедурата по издаване на акта, като КЗЛД е провела производство по допустима жалба, осигурила е право на страните да участват в производството, като е изслушала обясненията им; провела е заседание по съществуващото на спора, събираща е доказателства, относими за решаване на спора по същество.

По отношение на правилното приложение на материалния закон: Според КЗЛД, в жалбата си П. оспорва законосъобразността на обработването на личните й данни от страна на П. банка, с твърдение, че същите са неправомерно предоставени на трети лица, което е довело до засягане на нейния финансов интерес. Според жалбоподателката, банката е предоставила на адв. Т. копия от два броя бордера за направени от нея парични преводи без наличие на съдебни удостоверения за тази цел. Бордерата са представени по цитирано гражданско дело, като органът правилно е установил, че същите съдържат име, адрес, телефон, ЕГН, № на лична карта и информация за извършен паричен превод с посочена сума извън страната.

Ответникът е приел в решението си, че така приложеният лист с копие на два броя бордера не следва да бъде приет като официален документ и годно доказателствено средство, тъй като липсват задължителни реквизити от подпис, печат и съставител. АССГ не приема този извод на ответника като съществен за решаване на спора по същество. Жалбоподателката не твърди, че този лист с копия от бордерата е официален документ. АССГ е приел като доказателства оригинали на бордерата за паричен превод и е видно, че такива съществуват. При извършено сравнение от външна страна от съда с просто око, е видно, че бордерата с оригинален подпис и печат представени от банката са със същото съдържание като копията на л. 25 по делото, но е копиран не целият документ, а част от него, като липсва частта след плътната черта, в която се намират подписите и печата. Това обаче по никакъв начин не променя извода, че такива бордера съществуват – паричен превод е извършен и то с този изпращач, тази сума, това ЕГН и адрес и прочие – а това са именно данните, за които П. претендира да са попаднали неправомерно у трето лице без надлежно съдебно удостоверение. В случая не става въпрос за това, че представените копия са официален документ, а за това, че са направени копия от съществуващи официални такива и същите са представени по гражданско дело без знанието и разрешението на П., и без наличие на съдебно удостоверение. По делото е допусната, изслушана и приета като доказателство експертиза, от чието заключение се установява в т. 1, че при паричен превод служителят прави разпечатка от системата за извършения превод /по образец, която е приложение към процедурата/ и я подписва. Служителят предоставя на клиента екземпляр от разпечатката с подпис и печат от служителя и подпис на клиента. От представените по делото доказателства и от двете страни е видно, че и двете страни – клиент и банка, след извършване на превода притежават процесната разпечатка от системата за извършения превод на хартиен носител. От изслушаната експертиза и от разпита на свидетеля Б. се установява каква би трябвало да бъде процедурата по извършване на превода и последващото съхранение на документите по превода, включително представената разпечатка. Описаните процедури обаче са принципни позиции, основани на нормативни актове, без в

конкретната хипотеза да може въз основа на тях да се установи фактичното положение във връзка с данните по конкретния превод.

Законът за защита на личните данни урежда защитата на правата на физическите лица при обработката на личните им данни от т.нар. администратори на лични данни. Целта на закона е гарантиране на неприкосновеността на личността и личния живот чрез осигуряване на защита на физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни в процеса на свободното движение на данните. Безспорно по делото се установява, че П. банка е администратор на лични данни, както и че П. е клиент на банката, като обработката на личните данни на П. при извършването на паричните преводи е именно по повод извършване на превода и би следвало да бъде само и единствено за реализиране на тази цел. Съгласно чл. 2 ал.1 от ЗЗЛД, лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен № или чрез един или повече специфични признаци. Доколкото и копията на бордерата, дори направени за част от съдържанието, съдържат име, адрес, ЕГН и прочие на лицето, то същият лист определено съдържа лични данни за едно физическо лице, което въз основа на тях може да се индивидуализира напълно. Съгласно чл. 2 ал.2 от ЗЗЛД, личните данни следва да се обработват законосъобразно и добросъвестно, или както погоре съдът посочи, посочената информация за ФЛ в бордерото е следвала да послужи само и единствено с цел извършване на посочените конкретни парични преводи.

П.. 1 т.1 от ЗЗЛД дава легално определение на понятието "Обработване на лични данни" и това е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване. В конкретната хипотеза се претендира незаконосъобразно обработване на лични данни чрез предоставянето им на трети лица без съгласието на ФЛ.

Разпечатката от системата на банката за превода съдържа личните данни на ФЛ в определен формат, копие от който е представен по гражданското дело без съгласие на П. и без удостоверение от съда, дори и копието да е на част от документа. Никъде в закона не се сочи, че предоставянето на личните данни следва да бъде в официален документ с подпис на лицето, което ги е предоставило. В тази насока съдът приема, че и предоставяне на разпечатка от системата на банката без подпис на служител, която съдържа личните данни на П. има характер на неправомерно предоставяне на лични данни.

Съдът за изясняване на делото от фактическа страна е разпитал две групи свидетели – свид. Б. и свид. М.. Втората обаче, дори и да се приеме, че е присъствала при разговорите на П. по повод направеното оплакване в клоната на банката, не е пряк свидетел на обработването на личните данни на ФЛ и не може да удостовери факти в тази насока. Първият свидетел пък се явява служителът, който е извършил превода и

който е имал задължение да прибере за съхранение бордерата на хартиен носител след извършените парични преводи. Същият е служител на банката, който е заинтересован от изхода на делото, доколкото подобно неправомерно обработване на лични данни би обосновало отговорност освен на банката и на служителя, поради което и съдът не кредитира неговите показания като безпристрастни и обективно отразяващи фактите по делото.

Съдът споделя изводите на ответника, че предвид така събраните по делото доказателства не може да се направи категоричен извод, че именно служители на П. банка са предоставили лични данни на П. на трети лица без знанието и разрешението на ФЛ. Информация за превода безспорно се е съдържала в определен формат в системата на банката, както и на хартиен носител при П. и в регистрите за парични преводи в клона. Съдът споделя извода на П., че не е в неин интерес да представя по делото сочената информация /дали се касае за изнасяне в декларация на неверни данни за имотното състояние на П. по гражданското дело, не е предмет на настоящото производство, като в тази насока ВОС е следвало да сезира съответната прокуратура/, поради което и същата обосновава житейски логичния извод, че това е направено от служители на банката, при която се съхранява също тази информация.

АССГ в настоящия съдебен състав обаче следва да посочи, че изразеното погоре има характер на предположение, а решенията дори и по административни дела, когато се касае за ангажиране на нечия отговорност поради извършване на нарушение, не могат да почиват на предположения. От събраните по делото доказателства е видно, че проверка в съответния клон на П. банка е извършена по така подадената жалба, като П. е уведомена за резултатите от проверката. В тежест на жалбоподателката е било да докаже основателността на твърденията, на които основава жалбата си. От друга страна, съдът приема, че КЗЛД няма правомощия на разследващ орган по НПК. Въз основа на резултати от проверки по реда на НПК може да се стигне до друг извод. На този етап обаче и предвид правомощията на КЗЛД, съдът приема, че в действителност, не са налице достатъчно данни, които да обосноват категоричен извод за неправомерно предоставяне на лични данни от страна на служители на [фирма].

Като е достигнал до същия извод при приложение на материалния закон и въз основа на реализиране на нарочна процедура по ЗЗЛД, КЗЛД е постановила валиден и законосъобразен акт, жалбата срещу който следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал.2 от АПК АССГ в настоящия съдебен състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБА НА Х. К. П. от [населено място] срещу решение № 3990/2011 от 20.04.2012г на Комисия за защита на личните данни.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС на РБългария в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: